

Sygn. akt IV U 228/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2017r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Staszkiwicz

Protokolant: Agnieszka Łakomiak

po rozpoznaniu w dniu 09 stycznia 2017r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **D. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.**

na skutek odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 05 lipca 2016r. znak (...)

w przedmiocie **zasiłku chorobowego**

I. odwołanie oddała,

II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 228/16

UZASADNIENIE

Wnioskodawca D. M. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 05.07.2016 r., na podstawie której przyznano mu prawo do zasiłku chorobowego za okres od 20.01.2016 r. do końca nieprzerwanej niezdolności do pracy w wysokości 80% podstawy wymiaru, tj. 2.562,16 zł. Wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego od 20.01.2016 r. do końca nieprzerwanej niezdolności do pracy w wysokości 80% podstawy wymiaru, tj. 3.800,64 zł.

W uzasadnieniu wnioskodawca podniósł, że nie zgadza się z wyliczeniem kwoty zasiłku. Dobrowolnym ubezpieczeniem objęty jest od 30.09.2015 r. z zadeklarowaną podstawą wymiaru w kwocie 4.750,80 zł. Od samego początku ubezpieczenia deklarował tę samą podstawę wymiaru składki i od niej opłacał składkę. Podniósł, że jego niezdolność do pracy nie wynika z nowej jednostki chorobowej, tylko z odnowionej kontuzji będącej skutkiem wypadku, jakiemu uległ 5 lat temu. Wskazał, że przepisy, na podstawie których określono wysokość zasiłku, obowiązują od 01.01.2016 r., przy czym brak jest przepisów przejściowych wskazujących na sposób stosowania przepisów na początku obowiązywania. Zdaniem wnioskodawcy, niewłaściwe jest zastosowanie do jego sytuacji nowego przepisu, bowiem źródło jego niezdolności do pracy nie jest nowe, powstało przed wejściem w życie przepisów, a jedynie sama niezdolność powstała w styczniu. Zgodnie z uprzednio obowiązującymi przepisami podstawą wymiaru jego zasiłku byłaby zadeklarowana kwota 4.750,80 zł, a sam zasiłek stanowiący 80% podstawy wymiaru wyniósłby 3.800,64 zł.

Strona pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie odwołania i zasądzenie na jej rzecz od wnioskodawcy kwoty 360 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Wskazała, że zaskarżona decyzja została wydana na podstawie art. 48, art. 48a ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, przytaczając treść tych regulacji. Z dokumentacji będącej w posiadaniu ZUS wynika, że wnioskodawca podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu

prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej od 30.09.2015 r. (kod 570). Jako podstawę wymiaru składek zadeklarował kwotę 4.750,80 zł. Podstawę wymiaru zasiłku chorobowego za okres od 20.01.2016 r. stanowi kwota 2.562,16 zł obliczona w sposób wskazany w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Jest bezsporne, że D. M. prowadzi działalność gospodarczą i był objęty dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym od dnia 30.09.2015 r.

Jest bezsporne, że od października 2015 r. D. M. deklarował podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie chorobowe w wysokości 4.750,80 zł.

Jest bezsporne, że D. M. był niezdolny do pracy od 20.01.2016 r.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona pozwana oparła zaskarżoną decyzję na podstawie przepisów art. 48 i 48 a ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2016 r., poz. 372 j.t.).

W myśl art. 48 ust. 1 tej ustawy, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu niebędącemu pracownikiem stanowi przeciętny miesięczny przychód za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy. Zgodnie z ust. 2, przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu niebędącemu pracownikiem stosuje się odpowiednio przepisy art. 36 ust. 2-4, art. 38 ust. 1, art. 42, art. 43 i art. 46, z zastrzeżeniem art. 48a-50.

Stosownie zaś do przepisów art. 48 a ust. 1 tej ustawy, w przypadku ubezpieczonego, dla którego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe stanowi zadeklarowana kwota, podlegającego ubezpieczeniu chorobowemu przez okres krótszy niż okres, o którym mowa w art. 48 ust. 1, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi suma:

- 1) przeciętnej miesięcznej najniższej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe, po odliczeniach, o których mowa w art. 3 pkt 4, za pełne miesiące kalendarzowe ubezpieczenia, z których przychód podlega uwzględnieniu w podstawie wymiaru zasiłku, oraz
- 2) kwoty stanowiącej iloczyn jednej dwunastej przeciętnej kwoty zadeklarowanej jako podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe, w części przewyższającej najniższą podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe, po odliczeniach, o których mowa w art. 3 pkt 4, za pełne miesiące kalendarzowe ubezpieczenia, z których przychód podlega uwzględnieniu w podstawie wymiaru zasiłku, oraz liczby tych miesięcy.

Należy w tym miejscu wskazać, że art. 48 powołanej ustawy został zmieniony, zaś art. 48 a został dodany ustawą z dnia 15.05.2015 r. o zmianie ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz.1066). Przepisy te zaczęły obowiązywać od dnia 01.01.2016 r. W myśl art. 22 ustawy zmieniającej, zasiłki chorobowe, wyrównawcze, macierzyńskie i opiekuńcze oraz świadczenie rehabilitacyjne, do których prawo powstało przed dniem wejścia w życie art. 1 pkt 8-12, wypłaca się na zasadach i w wysokości obowiązujących przed tym dniem za cały okres nieprzerwanej niezdolności do pracy.

Z powyższych zapisów wynika zatem wyraźnie, że ubezpieczonemu niebędącemu pracownikiem, który podlegał ubezpieczeniu chorobowemu krócej niż 12 miesięcy kalendarzowych, będzie przysługiwał zasiłek chorobowy na poprzednich zasadach tylko wówczas, jeżeli prawo do zasiłku zostanie nabyte przed 01.01.2016 r.

Z ustaleń Sądu wynika, że wnioskodawca podlegał dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu, z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, od dnia 30.09.2015 r. Bezspornym jest, że wnioskodawca stał się niezdolny

do pracy od dnia 20.01.2016 r., przy czym nie ma żadnego znaczenia fakt, że nastąpiło to na skutek odnowienia kontuzji sprzed kilku lat. Prawo do zasiłku chorobowego powstało bowiem od 20.01.2016 r., a zatem od daty powstania niezdolności do pracy stwierdzonej przez lekarza zaświadczeniem lekarskim. Nie ulega przy tym wątpliwości, że przed powstaniem tej niezdolności do pracy wnioskodawca podlegał ubezpieczeniu chorobowemu przez okres krótszy niż 12 miesięcy.

Biorąc zatem pod uwagę ustalony stan faktyczny oraz obowiązujące od dnia 01.01.2016 r. przepisy regulujące zasady ustalania zasiłków dla osób prowadzących działalność gospodarczą, należało stwierdzić, że strona pozwana prawidłowo ustaliła wysokość zasiłku chorobowego przysługującego wnioskodawcy od dnia 20.01.2016 r.

Powyższe okoliczności skutkowały orzeczeniem jak w punkcie I wyroku (art. 477¹⁴ § 1 kpc).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc oraz na podstawie przepisu § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w brzmieniu obowiązującym przed zmianą tego przepisu, która weszła w życie 27.10.2015 r. i zasądził na rzecz strony pozwanej od wnioskodawcy kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.